

Seria de autor
JAMES CLAVELL

SHŌGUN (vol. I-II)

TAI-PAN (vol. I-II)

GAI-JIN (vol. I-II)

NOBILA CASĂ (vol. I-II)

CHANGI

VÂRTEJUL (vol. I-II)

**JAMES
CLAVELL**

Gai-Jin

Traducere din limba engleză și note
ALFRED NEAGU

Acțiunea romanului *Gai-Jin*, cuvânt care înseamnă „venetic“ în japoneză, se desfășoară în Japonia, în 1862. Este un roman de ficțiune, nu un roman istoric. Multe evenimente au avut loc chiar aşa cum ne spun istoricii și cărțile de istorie, ceea ce nu înseamnă neapărat că relatează exact ceea ce s-a întâmplat în realitate. De asemenea, cartea nu se referă la personaje reale, care să fi existat, după cum nu se referă nici la vreo companie reală. Numele regilor, reginelor și împăraților au fost păstrate, la fel ca și cele ale unor generali și ale altor persoane sus-puse. Dar, în afară de aceste cazuri, mi-am permis să mă joc de-a istoria, fabulând cum, de ce și când s-au petrecut toate, ce rol au avut unii oameni, pentru a se potrivi cu propria realitate a cărții și, poate, pentru a spune adevărata istorie a ceea ce a fost și a trecut.

Autorul

CARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Yokohama

14 septembrie 1862

Tânăra îmboldită de panică galopa în cea mai mare viteză înapoi, spre coastă, până la care mai avea o jumătate de milă, străbătând potecile înguste dintre mlaștini și câmpurile de orez. Soarele după-amiezii cobora spre apus. Fata călărea femeiește, într-o parte și, deși se dovedea o adevărată expertă, de astă dată reușea cu greu să-și mențină echilibrul în șa. Pălăria îi zburase de mult din cap, costumul ei verde de călărie, o adevărată mândrie a croitorilor parizieni, era sfâșiat de mărăcini și pătat de sânge, iar părul blond-roșcat flutura în vânt.

Plezni calul cu cravașa ca să gonească mai repede. Acum vedea cocioabele mărunte ale satului de pescari Yokohama, care se îngrămădeau în jurul gardului înalt și al canalelor ce înconjurau colonia străinilor, și turnurile celor două mici biserici din interiorul incintei. Se gândeau cu recunoștință că acolo, în golf, erau o mulțime de negustori englezi, francezi, americani și ruși, precum și o duzină de nave de război, cu aburi și cu pânze.

Mai repede! Peste podețele înguste de lemn, peste canale, sănțuri de irigație care brăzdau orezăriile în cruce și-n curmeziș. Calul ei era lac de sudoare, avea o rană adâncă pe grecă și dădea semne de sfârșeală. Se poticni puțin, dar fata îl strânse mai tare și îl conduse ferm pe poteca ce ducea prin sat spre podul de lemn de deasupra canalului circular, apoi spre poarta centrală, spre casa de gardă a samurailor și Casa japoneză a Vămilor.

Samuraii înarmați cu cele două săbii ale lor o văzură apropiindu-se și încercă să-o opreasă, dar fata țășni printre ei și pătrunse pe strada principală a coloniei, de pe faleză. Unul dintre samurai se

repezi după un ofițer. Fata struni scurt frâul calului și începu să strige găfăind:

– *Au secours... Aidez moi!*¹, ajutor!

Promenada era aproape pustie, la ora aceea cei mai mulți locuitori își faceau siesta, căscau în birouri sau se distrau în Casa Plăcerii care se afla în afara incintei.

– Ajutooor! strigă ea din nou, iar cei câțiva bărbați împrăștiati de-a lungul străzii – negustori englezi, soldați în permisie și mai ales mari-nari, precum și câțiva servitori chinezi – se uitără buimăciți la ea.

– Dumnezeule mare, ia te uită! Asta e franțuzoaica aia...

– Ce s-a întâmplat? Hristoase, privește la hainele ei...

– Da, ea e, aia mișto. Tână de Angel, care a venit acum câteva săptămâni...

– Așa e, Angélique... Angélique Beecho sau Reecho, un nume de-ăsta ciudat...

– Dumnezeule, *privește, e plină de sânge!*

Toți începuseră să se apropie de ea, cu excepția chinezilor, care se făcură imediat nevăzuți.

– Charlie, adu-l pe Sir William!

– Iisuse Hristoase, uitați-vă la calul ei, o să moară dacă mai săngerează în halul ăsta, chemeți veterinarul, strigă un negustor corpulent. Ei tu, soldat, dă fuga la general, caută Broscoiul, e tutorele ei, ah, pentru Dumnezeu, la ambasadorul francez, mai repede! continuă el nerăbdător, arătând cu mâna spre o clădire cu un singur etaj pe care flutura drapelul francez. Mai repede! ordona el și soldatul porni în goană în timp ce el se îndrepta căt putea de repede spre fată (ca toți negustorii, purta joben, o haină largă, de stofă, peste pantalonii strâmți, ghete în picioare și transpira abundant în soare). Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat, domnișoară Angélique? strigă el, apucând frâul, însپăimântat la vederea noroiului și a săngelui care îi acopereau chipul, hainele și părul. Sunteți rănită?

– *Moi, non... nu, n-am nimic, dar am fost atacați. Ne-au atacat japoanezii.*

Fata încercă să-și recapete suful și să-și stăpânească tremurul corpului, fiind încă sub impresia groazei și își dădu părul de pe față.

¹ Ajutor... Ajutați-mă (în limba franceză)

Făcu un semn nerăbdător cu mâna spre interiorul ținutului, spre vest oarecum, unde, în depărtare, se desena silueta Muntelui Fuji.

– Repede, acolo..., au nevoie de ajutor!

Cei aflați în apropierea ei repetau îngroziți celor aflați mai departe ceea ce tocmai auziseră, într-un vacarm din ce în ce mai mare, toată lumea vorbea deodată, punea o mulțime de întrebări:

– Cine? Cine a fost atacat? Sunt francezi sau englezi? Atacați? Unde? Iar ticăloșii ăștia cu două săbii! Unde naiba s-a întâmplat asta...

O avalanșă de întrebări, iar fata, copleșită, nu reușea să răspundă, dar nici n-ar fi putut vorbi coerent, abia respira în timp ce toată lumea o asalta din toate părțile, înghesuind-o. Tot mai mulți bărbați se apropiau în fugă, punându-și hainele și pălăriile din mers, mulți dintre ei erau deja înarmați cu pistoale și muschete, câțiva aveau chiar ultimul model de armă cu repetiție. Unul dintre aceștia, un scoțian bărbos, lat în umeri, coborî în fugă treptele unei clădiri impunătoare cu două etaje, pe frontispiciul căreia stătea scris: *Struan & Company*. Bărbatul își croi cu greu drum spre ea.

– Liniște, pentru Dumnezeu! strigă el și, în tăcerea care se lăsă brusc, continuă: Repede, spuneți-ne ce s-a întâmplat. Unde este domnul Struan cel Tânăr?

– O, Jamie, e... eu, eu..., fata făcu un efort disperat să-și adune puterile, buimăciță și dezorientată cum era. O, *mon Dieu!*

Bărbatul întinse mâna spre ea, o bătu ușurel pe umăr, ca pe un copil, ca s-o facă să se liniștească pentru că, la fel ca toți ceilalți bărbați din colonie, o adora.

– Liniștiți-vă, nu mai sunteți în primejdie, domnișoară Angélique. Calmați-vă. Dar lăsați-i loc să respire, pentru Dumnezeu! spuse Jamie McFay, bărbat la treizeci și nouă de ani, directorul general al Companiei Struan în Japonia. Acum, spuneți-ne, ce s-a întâmplat?

Fata își șterse lacrimile și își dădu părul blond-roșcat într-o parte.

– Am... am fost atacați... atacați de samurai, zise ea cu voce stinsă, cu accent plăcut – toți se întinseră ca să audă mai bine. Eram... eram pe... eram pe drumul mare... Fata arătă din nou spre interiorul insulei. Acolo!

– Pe drumul Tokaido?

– Da, asta este. Tokaido...

Era vorba de marele drum de coastă pentru călători, aflat cam la o milă și ceva la vest de colonie și care unea capitala shōgunului, Yedo, cu restul Japoniei. Atât în capitală, cât și în restul teritoriului japonez, accesul străinilor era interzis.

– Mergeam călare... pe acolo. Fata făcu o pauză, apoi cuvintele începură să curgă normal. Domnul Canterbury, Phillip Tyrer, Malcolm, adică domnul Struan și cu mine călăream pe drum și, dintr-odată, a apărut un șir lung de samurai cu steaguri, noi i-am lăsat să treacă și apoi... apoi doi dintre ei s-au repezit la noi, l-au rănit pe domnul Canterbury, s-au repezit la Malcolm – domnul Struan – care scosese pistolul și Phillip a țipat la mine să fug să aduc ajutorare – fata începu din nou să tremure. Repede, au nevoie de ajutor!

Oamenii se grăbeau deja spre cai și arme. Se auziră strigăte furioase:

– Aduceți armata...

– Samuraii l-au prins pe John Canterbury și pe băiatul ăla Tânăr, Tyrer, i-au măcelărit pe drumul Tokaido.

– Dumnezeule, fata spune că samuraii au omorât pe unii din băieții noștri!

– Unde s-au petrecut toate astea? strigă Jamie McFay reușind să acopere zarva și să-și țină în frâu nerăbdarea. Puteți să ne descrieți mai exact locul unde s-a întâmplat nenorocirea?

– Lângă șosea, înainte de Kana... Kana și nu mai știu cum.

– Kanagawa? întrebă el numind o mică așezare pescărească și o stație de schimb de pe drumul Tokaido, la o milă de-a curmezișul golfului și ceva peste trei mile de drumul de coastă.

– Oui... da. Kanagawa. Mai repede!

Din grajdurile lui Struan, fuseseră scoși în grabă caii și înșeuăți rapid. Jamie își aruncă o pușcă peste umăr.

– Nu fiți îngrijorată, ii găsim imediat. Dar ce s-a întâmplat cu domnul Struan? N-ați văzut, a reușit să scape, a fost rănit?

– Nu, n-am văzut nimic, am văzut numai începutul, sărmantul domn Canterbury, a... călăream chiar lângă el când samuraii... Fata izbucni în lacrimi. N-am mai privit nici o clipă înapoi, am făcut ce mi s-a spus și am venit cât mai repede după ajutor.

Fata se numea Angélique Richaud și avea opt-sprezece ani. Era pentru prima oară când ieșise dincolo de împrejmuirea coloniei.

McFay sări în șa și porni în goană. Iisuse Hristoase, își spunea el, n-am mai avut nici un fel de necazuri de peste un an de zile, căci altfel nu i-aș fi lăsat să plece. Eu sunt răspunzător de toate astea, moștenitorul lui Struan e acolo și eu răspund de viața lui. Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce s-o fi întâmplat?

Curând după aceea, McFay, însotit de vreo duzină de negustori și de un ofițer de dragoni cu trei dintre lăncierii lui, îl găsiră pe John Canterbury la marginea drumului Tokaido, dar le fu destul de greu să-l privească. Era decapitat și fragmente din membrele lui zăceau împrăștiate prin apropiere. Tăieturi cumplite de sabie i se vedeau pe tot corpul. Fiecare din ele ar fi putut fi mortală. Nu se vedea nici urmă de Tyrer sau Struan și nici coloana de samurai. Nici unul dintre trecători nu știa nimic despre crimă, nici cine a comis-o, nici când și nici de ce.

– Jamie, crezi că ceilalți doi au fost răpiți? întrebă un american, stăpânindu-și anevoie senzația de vomă.

– Nu știu, Dmitri, îngăimă McFay încercând să-și pună creierul în funcțiune. Cineva trebuie să se întoarcă și să-l anunțe pe Sir William... Si aduceți o ladă sau un sicriu.

Alb la față, studia mulțimea de oameni care treceau pe acolo și se fereau cu grija să privească spre ei, deși observau absolut totul. Drumul de pământ bătătorit, bine întreținut, era plin de șiruri disciplinate de oameni care se deplasau de la și spre Yedo, orașul care, într-o zi, avea să se numească Tokyo. Bărbați, femei și copii de toate vîrstele, bogăți și săraci, cei mai mulți japonezi, numai din când în când câte un chinez cu haină lungă. Predominau bărbații, îmbrăcați cu toții în kimonouri de diferite stiluri și prețuri și fel de fel de pălării de pânză și de paie. Negustori, hamali pe jumătate goi, preoți budiști, în robe portocalii, țărani venind sau ducându-se la piață, ghicatori ambulanți, scribi, profesori și poeți. O mulțime de litiere și lectici pentru cei mai înstăriți, purtate de doi, patru sau șase hamali. Cei câțiva samurai, mergând tanțoși prin mulțime, priveau fioros la ei.

– Știai știu cine a făcut-o, toți știu, zise McFay.

– Sigur că da, *matieriebitz*¹! spuse cloicotind de furie Dmitri Syborodin, un american de origine rusă, bărbat solid, de treizeci și opt de ani, prieten cu Canterbury. N-ar fi greu să-l silim pe unul din ei să ne spună.

În acel moment observară un grup de vreo doisprezece samurai care se opriseră și-i priveau cu atenție. Purtau cu toții arcuri, iar occidentalii știau foarte bine ce țintași dibaci erau samuraii.

– Nu e chiar aşa ușor, Dmitri, spuse McFay.

Pallidar, Tânăr ofițer de dragoni, spuse pe un ton ferm:

– Ne-am descurca ușor cu ei, domnule McFay, dar nu este recomandabil fără învoie – evident, dacă nu ne atacă. Sunteți în perfectă siguranță.

Settry Pallidar trimise un dragon să aducă un detașament din colonie și un sicriu, în timp ce americanul era vizibil iritat de tonul lui autoritar.

– N-ar fi rău să începeți să căutați prin împrejurimi. Oamenii mei o să vă ajute și ei, imediat ce vor sosi. Mai mult ca sigur că ceilalți doi se află pe aici pe undeva, răniți.

McFay se cutremură și arăta spre cadavrul:

– Sau ca el?

– Posibil, dar să sperăm că nu. Dumneavastră trei luati-o pe aici, ceilalți răspândiți-vă și...

– Hei, Jamie, îi intrerupse intenționat Dmitri, care nu putea suferi uniformele, soldații și ofițerii, mai ales pe cei britanici. Ce-ar fi să mergem la Kanagawa, poate știe ceva cineva de la legația noastră.

Pallidar nu luă în seamă ostilitatea americanului, căci o înțelegea, întrucât îi cunoștea foarte bine faima și isprăvile. Dmitri era american de origine cazacă, fost ofițer de cavalerie al Statelor Unite, al cărui bunic fusese ucis în luptele cu englezii din timpul Războiului din 1812.

– Kanagawa este o idee bună, domnule McFay, spuse el. Cu siguranță că acolo se știe ce era cu procesiunea de samurai ce a trecut pe aici și cu cât aflăm mai repede cine e vinovatul, cu atât mai bine. Atacul a fost probabil ordonat de unul dintre regii sau prinții lor. Dacă punem mâna pe ticălos, Dumnezeu să-l aibă în paza Lui.

¹ Expresie injurioasă în limba rusă

– Dumnezeu să-i aibă în pază pe toți ticăloșii, zise Dmitri înțepat.

Nici de astă dată, căpitanul cu uniformă elegantă nu răspunse provocării, dar nici n-o lăsa să treacă neobservată.

– Foarte corect, domnule Syborodin, spuse el calm. Dar oricine îmi spune mie ticălos trebuie să-și facă foarte repede rost de un secondeant, un pistol ori o sabie, de un lințoliu și de cineva care să-l îngroape. Domnule McFay, aveți suficient timp până la apusul soarelui. Eu rămân aici să-mi aștept oamenii și apoi vin după dumneavoastră. Dacă aflați ceva la Kanagawa, vă rog să-mi trimiteți vorbă.

Pallidar avea douăzeci și patru de ani și își iubea cu înflăcărare regimentul. Cu un dispreț abia disimulat, privi la grupul pestriț al celorlați bărbați, majoritatea negustori.

– Domnilor..., vă sugerez să începeți să căutați. Răspândiți-vă, dar păstrați contactul vizual unul cu altul. Brown, tu te duci cu grupul acesta și căutați prin pădure. Sergeant, răspunzi de ei.

– Da, sir. Haideți, veniți.

McFay își scoase haina și o aruncă peste trupul lui Canterbury, apoi încălecă din nou și porni grăbit, împreună cu prietenul lui american, spre nord, spre Kanagawa, care se afla la o distanță de o milă.

Dragonul rămăsese singur. Stătea călare în apropierea cadavrului și privea la samurai. și aceștia se uitau la el. Unul din ei făcu un gest cu arcul. Poate era o amenințare, poate nu. Pallidar rămase nemîșcat, cu sabia la îndemână în teacă. Lumina soarelui îi făcu tresele aurii să sclipească. Drumeții de pe Tokaido mergeau grăbiți, în tăcere, însăpămantăți. Calul lui Pallidar bătea nervos cu copita în pământ, zăngăindu-și harnasamentul.

Atacul acesta nu seamănă cu altele care s-au mai întâmplat, își spunea el din ce în ce mai mâños. O să trebuiască să plătească cu vîrf și îndesat: să ataci patru oameni, printre care și o femeie, și să omori un englez aşa prostește! Asta înseamnă război.

Cu câteva ore mai înainte, ieșiseră călare toți patru pe poarta principală, pe lângă Casa Vămilor, salutaseră în treacăt garda de samurai care le făcu în silă o plecăciune și porniseră la trap pe

Seria de autor
JAMES CLAVELL

SHŌGUN (vol. I-II)
TAI-PAN (vol. I-II)
GAI-JIN (vol. I-II)
NOBILA CASĂ (vol. I-II)

CHANGI

VÂRTEJUL (vol. I-II)

**JAMES
CLAVELL**

Gai-Jin

**

Traducere din limba engleză și note
ALFRED NEAGU

București
2019

James Clavell

Copyright © 1993 James Clavell

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Gai-Jin

James Clavell

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLAVELL, JAMES

Gai-Jin / James Clavell; trad. din lb. engleză:

Alfred Neagu. – București: Litera, 2019

2 vol.

ISBN 978-606-33-3632-4

Vol. 2. – 2019. – ISBN 978-606-33-3634-8

I. Neagu, Alfred (trad.)

821.111

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 32

Yokohama

Sâmbătă, 1 decembrie

– Am depășit flota acum două zile, domnule Malcolm, Jamie, spuse vesel căpitanul cliperului, ascunzându-și șocul provocat la vederea lui Malcolm, pe care îl cunoștea de când se născuse și cu care vorbise, băuse și se distrase cu numai trei luni în urmă la Hong Kong, și nu-i venea să creadă că bărbatul acesta cu privirea stinsă, tras la față și în cârje, de care avea nevoie ca să meargă, ba chiar și ca să stea în picioare, era același Malcolm Struan pe care îl știa el. Navigam cu toate pânzele sus, pe un vânt de forță șase din pupa și zburam, iar ei înaintau alene, pentru că, fără îndoială, nu voiau să piardă nici una din barjele pline cu cărbune pe care le remorcau.

Se numea Sheeling și tocmai debarcase de pe nava lui, *Dancing Cloud*, care sosise pe neașteptate. Patruzeci și doi de ani, înalt, barbă, ars de soare, de douăzeci de ani în serviciul Nobilei Case.

– I-am salutat din mers și ne-am văzut mai departe de drum.

– Ceai, căpitane? întrebă McFay, turnându-și automat în ceașcă.

Știa dintr-o experiență îndelungată că aceasta era băutura lui preferată. În timpul oricărei călătorii, bea ceai îndulcit cu zahăr, și ziua, și noaptea. Se aflau în apartamentul lui Malcolm, la masa mare, și, la fel ca și Tai-Panul, Jamie abia dacă asculta, cu ochii atinții asupra pachetului cu scrisori, care purta pecetea Nobilei Case și se afla sub brațul stâng al lui Sheeling.

În locul mâinii stângi, Sheeling avea un cârlig. Pe vremea când era încă mus, în timpul unei călătorii pe fluviul Yangtze, pe când nava sa făcea comerț cu opiu, lorcea lor fusese înconjurată de pirați din flota Lotusului Alb și, în timpul luptei, mâna stângă îi fusese retezată. După aceea fusese lăudat pentru vitejia lui, și idolul lui adorat, Dirk Struan, îl salvase culegându-l de pe mal și îl pusese pe căpitanul șef al flotei, Orlov Cocoșatul, să-l învețe tot ce știa.

– Da, spuse Sheeling, zâmbind larg și luă o înghițitură zdravănă. Sigur că aş prefera un whisky mare, aşa cum bine ştii, dar va trebui să aştept până la Honolulu – mi-am propus să plec de aici treaz, am venit numai să...

– Honolulu? spuseră Struan și Jamie aproape deodată, dintr-o suflare, fiindcă aceasta nu era o destinație firească pentru clipele lor care străbătea Pacificul până la San Francisco numai pentru a se întoarce cât mai repede înapoi.

– Ce încărcătură ai? adăugă Malcolm, fiind cât pe ce să adauge „unchiile Sheeley“, aşa cum obișnuia în zilele bune ale tinereții sale.

– Ca de obicei, ceai și mirodenii pentru Frisco, dar am ordinul să predau mai întâi corespondența agenților noștri din Hawaii.

– Ordine de la mama?

Sheeling dădu din cap afirmativ și ochii lui cenușii priviră cu placere la Struan. Auzise ce se şoptea și era la curent cu o parte dintre problemele existente între mamă și fiu – logodna lui Malcolm și împotrivirea ei, dar promise instrucțiuni foarte stricte să nu facă nici un fel de mențiune în acest sens.

– Cum mai merg afacerile acolo, în Hawaii? întrebă Malcolm, simțind în suflet o nouă undă de neliniște. Ți-a spus?

– Nu, doamna Struan mi-a poruncit numai să mă opresc acolo.

O rafală de vînt scutură jaluzelele de la birou. Cei trei priviră spre fereastră. În golf, cliperul cu trei catarge se legăna grațios, cu pânzele gata să fie înălțate, pentru a înfrunta din nou, în curând, vânturile sălbaticice, sau blânde, sau rele, indiferent cum ar fi fost ele. Cei trei bărbați erau plini de mândrie ca niște adevărați marinari și Sheeling se simți fericit că putea comanda o astfel de regină a mărilor. Se întoarse din nou spre Malcolm și se scărpină, absent, cu cărligul la gât, unde avea o mâncărime.

– Din aceleași motive mi s-a ordonat să mă opresc și aici – ca să aduc corespondența, spuse și îi înmână pachetul. Puteți să-mi dați o recipisă?

– Bineînțeles.

Malcolm îi făcu semn cu capul lui Jamie care începu imediat să scrie.

– Ce se mai aude prin Hong Kong?

– Cred că cele mai multe noutăți se află deja în scrisori, dar am mai adus și un teanc de ziare, de la Hong Kong și de la Londra, le-am lăsat jos, în biroul dumneavoastră.

Sheeling sorbi ceaiul cu înghițuri mari, grăbit să plece. Aceasta era a patra lui călătorie spre Hawaii de-a lungul anilor și îi rămăseseră în minte frumusețea și drăgălașenia fetelor de acolo, atât de diferite de cele din Hong Kong și Shanghai sau din altă parte pe unde mai fusese. De astă dată am să cumpăr o bucătică de pământ undeva, acolo, în secret, pe un nume diferit. Anul viitor am să ies la pensie și cel mai bine ar fi să mă retrag în Hawaii. Gândul de a pleca pentru totdeauna, de a-și părăsi nevasta, o cotoroanță cicălitore și copiii lacomi din Londra – tată, cumpără-mi și mie asta, tată, ia-mi și mie ailaltă – nu că i-ar fi văzut prea des, gândul acesta, deci, îl umplea de fericire.

– Mă gândeam la noutățile din Hong Kong, spuse Struan.

– O, da, mai întâi familia dumneavoastră este foarte bine, doamna Struan, fratele și surorile la fel, deși Tânărul Duncan era foarte răcit când am plecat eu. Cât despre Hong Kong, cursele sunt la fel de bune ca de obicei, la fel și mâncarea, doamna Fotheringill este tot înfloritoare, cu toată recesiunea, Nobila Casă o duce foarte bine, aşa cum probabil că știți mai bine decât mine, deși circulă și un zvon – răspândit probabil de cei din familia Brock – cum că lucrurile n-ar merge chiar foarte bine, dar asta cam aşa a fost întotdeauna și nu se va mai schimba. Sheeling se ridică în picioare.

– Mulțumesc foarte mult, este timpul să plec, să prind mareea.

– Nu vrei să stai la masă?

– Nu, mulțumesc. Este mai bine să plec și să...

– Ce fel de zvonuri circulă? întrebă brusc Malcolm.

– Nimic care să merite a fi repetat, domnule Malcolm.

– De ce nu-mi spui *Tai-Pan* ca toți ceilalți? spuse Malcolm iritat, dar și puțin timorat la gândul veștilor care îl aşteptau în pachetul cu corespondență. Căci sunt *Tai-Pan*, nu-i aşa?

Expresia de pe chipul lui Sheeling nu se schimbă, căci acesta îl aprecia și îl iubea, iar acum îl compătimarea pentru nenorocirea care-l lovise.

– Da, sigur că sunteți, aveți dreptate, ar trebui să incetez cu domnule Malcolm. Dar, vă rog să mă iertați, tot aşa îmi spunea și tatăl dumneavoastră după ce a devenit *Tai-Pan*, la câteva zile după ce taifunul îl